

РЕШЕНИЕ

№ 244

гр. Пловдив, 01.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Елена Й. Захова

Членове: Весела Ив. Евстатиева
Даниела Д. Събчева

при участието на секретаря Тания В. Златева Зейнелова
в присъствието на прокурора Иван Л.Илевски
като разглежда докладваното от Елена Й. Захова Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20225300601274 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава XXI-ва от НПК.

С присъда №76/07.04.2022 г. на РС-Пловдив, постановена по НОХД № 4696/2021г. по описа на същия съд, с която подсъдимият С. Д. К. е бил признат за невинен и оправдан по възведеното му обвинение за извършено престъпление по чл. 290 ал. 1 от НК. На основание чл. 190 ал. 1 от НПК направените в хода на съдебното производство разноси в размер на 974 лв. е постановено да останат за сметка на Държавата.

Срещу присъдата, в предвидения за това срок, е депозиран протест на прокурор от РП-Пловдив с общо заявени оплаквания за неправилност и необоснованост. Иска се отмяната ѝ и постановяване на нова, оправдателна присъда.

Представителят на Окръжна прокуратура- Пловдив не поддържа протеста. Счита, че присъдата на Пловдивския районен съд е правилна и законосъобразна и следва да бъде потвърдена.

Защитникът на подс. К.- адв. Д., изразява становище, че протестираният съдебен акт е правилен, законосъобразен и обоснован, поради което следва да бъде потвърден. Моли протестът да се остави без уважение. Подсъдимият К. се присъединява към становището на защитника си. В последната си дума моли да бъде потвърдена присъдата на Пловдивския районен съд.

Пловдивският окръжен съд, като анализира доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, направеното възражение в протеста, изразеното от страните пред настоящата инстанция и след като провери атакувания съдебен акт изцяло, съобразно правомощията и задълженията си по чл. 313 и 314 от НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

Протестът е **допустим**. Депозиран е от страна в процеса, активно легитимирана да атакува постановения съдебен акт. Подаден е в срока за обжалването му.

Разгледан по същество, протестът е неоснователен.

За да постанови атакуваната пред настоящия съд присъда, Пловдивският районен съд е намерил за несъмнено установена от доказателствата по делото следната фактическа обстановка на извършеното:

Подсъдимият С. Д. К. и свид. Е.В. били съпрузи. По време на брака им се родили две деца-свид. Д. С. К. – роден на **г. и С. С.К. - роден на ***г. Семейството живеело в град С., ул. „К.Ч.“ № **, в къща. Първият етаж бил обитаван от родителите на подс. К., а вторият от него и семейството му. Отношенията между двамата съпрузи били безконфликтни до към края на 2016 година, когато свид. Е.В. започнала работа в град П., във фирма за точени кори за баници. До този момент подс. К. бил единственият работещ в семейството. Основни грижи за децата, освен финансови такива, полагали самият той, както и неговите родители. Последните имали ангажимента да се грижат за ежедневните битови потребности на двете деца, като ги водели на училище и детска градина, ходели на родителски срещи, когато подс. К. бил в невъзможност да отиде. Децата били спокойни, добре гледани и възпитавани. Свид. Е.В. не работела през това време, като в периода, в който детето ѝ - свид. Д.К. бил ученик от първи до четвърти клас, същата посетила общо две – три родителски срещи. След като започнала работа в Пловдив, през първата половина година свид. Е.В. работела дневни смени. След това споделила с подс. К., че желае да работи нощни смени, тъй като заплащането било по – добро. Подс. К. се съгласил. Между съпрузите постепенно започнало да настъпва отчуждение, отношенията им охладнели, започнали чести скандали, като се стигнало до фактическата им раздяла в края на месец юни 2018 г. Свид. Е.В. напуснала семейното жилище без децата си и се преместила да

живее на квартира в град П.. На 07.05.2018 г., свид. Е.В.била в дома си в град С., заедно със съпруга си подс. К. и със сина си - свид. Д.К., който към този момент бил на почти 11 – годишна възраст. Свид. Д.К. споделил на родителите си, че е счупил дисплея на телефона, който ползвал. Бил притеснен. Подс. К. пожелал да види телефона. При вида на счупената вещ се ядосал, тъй като само седмица преди това я бил закупил чисто нова. Афектиран от видяното, повлиян и от напрежението в отношенията между него и съпругата му, подс. К. посегнал и нанесъл удар с ръката си в областта на дясното око на сина си- свид. Д.К., като му причинил контузия на очната ябълка и околоочната област, контузия на дясната очна ябълка, кръвонасядане на двата клепача на дясното око, травматично кръвонасядане и повърхностно охлузване на лигавицата на дясната очна ябълка, кръвоизлив в предната очна камера на дясното око, кръвонасядане по долния клепач на лявото око. Свид. Д.К. се разплакал. Осъзнавайки какво е причинил, подс. К. силно се притеснил, тъй като видял, че окото се подува и започва да събира кръв. Свид. Е.В.предложила да се обалят на Бърза помощ, но подс. К. заявил, че сам ще ги закара до болницата, както и сторил. При извършения на детето преглед в УМБАЛ „Св. Георги“ в град Пловдив били констатирани уврежданията в областта на дясното око, като детето било прието по спешност. В изготвения от д-р Я.лист за преглед на пациент № 037976, подписан от свид. Е.В., в частта „анамнеза“ било отбелязано, че детето преди два часа е паднало по стълбите и се е ударило в областта на дясното око. Видно от отбелязването в История на заболяването № 28825, свид. Д.К. бил приет в болничното заведение на 07.05.2018 г., съответно изписан на 11.05.2018 г. В частта „анамнеза – настоящи оплаквания“, свид. Е.В.и сина й – свид. Д.К. посочили като причина за уврежданията падане по стълбите. При изписването на детето от УМБАЛ „Св. Георги“, отново в частта анамнеза, свид. Е.В.съобщила, че детето е ударено с юмрук от бащата в областта на дясното око, като съобщила за внезапна загуба на зрение. Била издадена Епикриза от Клиника по очни болести към УМБАЛ „Св. Георги“ ЕАД, гр. Пловдив в която била вписана окончателна диагноза Контузия на очната ябълка и околоочната област. В графа анамнеза било отбелязано, че анамнезата е снета по данни на майката, като детето било ударено на 07.05.2018 г., около 20,30 часа с юмрук по дясното око. През целия период на болничния престой на свид. Д.К. с него била свид. Е.В., а подс. К. ги посещавал ежедневно. Ден след инцидента подс.

К. разстроен посетил училището на сина си и съобщил на учителката му – свид. П., че детето е паднало и си е наранило окото, постъпило е в болница, поради което и ще отсъства няколко дни. След изписването от болничното заведение свид. Д.К. се върнал на училище. За случилото се със сина ѝ свид. Е.В. съобщила на майка си – свид. Р.В. по телефона, ден преди да бъдат изписани от болницата. След като напуснала семейното жилище в края на месец юни 2018 г., свид. Е.В./към онзи момент с фамилно име К.а/ депозирала молба от 04.07.2018 г. в Районен съд Пловдив с правно основание чл. 4, ал. 1 ЗЗДН, като било образувано гр.дело № 11090/ 2018 г. по описа на Районен съд Пловдив. По посоченото дело било постановено Решение № 3425 от 15.10.2018 г., с което била издадена Заповед на основание чл. 15, ал. 2 ЗЗДН срещу подс. К.. На основание чл. 5, ал. 1, т. 1 и т. 3 ЗЗДН му били наложени следните мерки за защита - да се въздържа от всякакъв акт на физическо и/или психическо, емоционално, икономическо и друга форма на насилие спрямо свид. Е.В., както и забрана да приближава жилището ѝ, местоработата ѝ и местата за социални контакти и отдих. Решението влязло в сила на дата 13.11.2018 г. Малко след образуването на горепосоченото дело, на 23.07.2018 г. до Началника на РУ Стамболийски към ОД на МВР – Пловдив било входирано под № 4262/ 23.07.2018 г. заявление, в което било посочено, че е с автор свид. Д.К.. В него се акцентирало, че майка му го притеснява като звъни от скрити номера и мълчи по телефона, както и че се страхува някой ден като минава през тяхната улица да не вземе някой от тях - него или брат му. Съдържало се и изявление, че не иска да живее при майка си, а иска да остане при брат си в дома на „тати“, да се вземат мерки относно поведението на майка му и тя да не го притеснява, докато трае развода. Заявлението било прието и била извършена проверка. Образуваната преписка под № 7919/2018 г., в която се включвали и обяснения от свид. Е.В. от 27.07.2018 г. с твърдение, че подс. К. малтретира големият ѝ син, и представената от нея Епикриза от Клиника по очни болести към УМБАЛ „Св. Георги“ ЕАД, гр. Пловдив, била изпратена в Районна прокуратура Пловдив за произнасяне. Въз основа на постановление от 21.09.2018 г. на прокурор при Районна прокуратура Пловдив, били отделени материали от цитираната по – горе преписка, с цел извършване на проверка за престъпление по чл. 187 НК. Така отделените материали били заведени под нов номер по описа на Районна прокуратура Пловдив, а именно № 8844/2018 г. В хода на проведената

проверка на 12.10.2018 г. от подс. К. били снети обяснения, в които отричал твърденията на съпругата си да е ударил детето си с юмрук по дясното око, с което да му е нанесъл травматични увреждания. С постановление от 17.12.2018г., прокурор от Районна прокуратура Пловдив образувал Досъдебно производство № 341/2018 г. по описа на РУ Стамболийски за това на 07.05.2018 г. в гр. Стамболийски да е изтезавал малолетно лице, намиращо се под неговите грижи – престъпление по чл. 187 НК. Разследването било възложено на свид. К.Г.-разследващ полицай при РУ -Стамболийски. В хода на проведеното разследване като свидетели били разпитани свид. Е.В., свид. Н.П., свид. Р.В., както и подс. К.. Отделно от това били събрани писмени доказателства- медицински документи, а така също била назначена и съответно изготвена СМЕ по писмени данни № 9К/ 2019 г. от вещото лице доц. д – р С.С.. Експертът дал заключение, че от представената по ДП № 341/2018 г. документация се установява на детето Д.К. да е било причинено контузия на очната ябълка и оклоочната област, кръвонасядане на кожата на двата клепача, кръвонасядане и повърхностно охлузване на лигавицата на очната ябълка на двете очи, кръвен сгъстак в стъкловидното тяло на предната очна камера иа двете очи. Вещото лице посочило, че описаните травматични увреждания са причинени по най – общ механизъм на удар с или върху твърд тъп предмет и е напълно възможно да са получени при удар с юмрук в лицевата област. В тази връзка вещото лице посочило, че хипотезата за падане по стълби може да се приеме за хипотетична и малко вероятна, защото при такова падане би следвало да има други и по – тежки травматични увреждания не само по лицето, но и по цялото тяло. Вещото лице посочило, че установените травматични увреждания са довели до разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и чл. 129 НК. На 13.02.2019 г., в хода на разследването по ДП № 341/2018 г. по описа на РУ „Полиция“, гр. Стамболийски, подс. К. бил призован и разпитан от свид. К.Г.в качеството му на свидетел. Извършеното процесуално следствено – действие било обективизирано в протокол за разпит на свидетел от 13.02.2019 г. Свид. Г.снел самоличността на подс. К., след което го приканил под формата на свободен разказ да сподели това което знае за процесния инцидент. Преди провеждането на разпита свид. Г.не разяснил на подс. К. процесуалните му права и задължения в процеса, включително тези по чл. 119, както и по чл. 121, ал. 1 НПК, а именно, че не е длъжен да дава показания по въпроси,

отговорите на които биха уличили в извършване на престъпление него, негови възходящи, низходящи, братя, сестри или съпруг, или лице, с което той се намира във фактическо съжителство. На подс. К. не било разяснено и правото по чл. 122, ал. 2 НПК- че има правото да се консултира с адвокат, ако смята, че с отговора на поставения въпрос се засягат правата му по чл. 121 НПК, като при поискване от негова страна, разследващият орган е длъжен да му осигури тази възможност. В хода на проведения разпит, без да са му изрично разяснени правата и задълженията в процеса като свидетел, включително тези по чл. 119, чл. 121, ал. 1 НПК и чл. 122, ал. 2 НПК, подс. К. устно и съзнателно потвърдил неистина пред свид. Г., като заявил, че не е ударил сина си, а той е паднал по стълбите: ...“в началото на месец май 2018 г. ... По едно време Д.влезе при нас горе и след малко излезе някъде, обаче не е забелязал, че връзката на едната му обувка /сини маратонки с бели връзки/ е била развързана и по стълбището което води за първия етаж се спъва на едно от стъпалата и пада. Аз по едно време чух, че Д.извика силно и скочих и отидох да видя какво стана. Като отидох на стълбището видях, че Д.се превива от болка...“.

С постановление на наблюдаващия прокурор от 14.05.2019 г. наказателното производство по досъдебно производство № 341/2018 г. по описа на РУ Стамболийски било спряно на основание чл. 244, ал. 1, т. 1 вр. чл. 25, ал. 1, т. 6 НПК. Видно от мотивите на прокурорския акт, прокурорът е приел, че се не е налице извършено престъпление по чл. 187 от НК, а такова по чл. 131 ал. 1 т. 4 вр. с чл. 130 ал. 1 от НК, извършено от подсъдимия в настоящето производство (свидетел в производството по ДП 341/2018 г.), което се преследва по частен ред. Било разпоредено да бъдат изготвени заверени копия на материали от делото, които да бъдат заведени под нов номер и докладвани по съответния ред за преценка необходимостта от извършването на проверка за установяването на престъпление по чл. 290, ал. 1 НК. Постановлението за спиране не било обжалвано. С постановление от 01.07.2020 г. наблюдаващият прокурор прекратил окончателно наказателното производство по досъдебно производство № 341/ 2018 г. Постановлението не било обжалвано и влязло в сила.

Общо заявеното възражение в протеста, че присъдата не съответства на доказателствата по делото, е неоснователно.

Така възприетите фактически положения са изведени при липса на съществени процесуални нарушения. При оценката на доказателствените материали не са допуснати логически грешки. Съдът е взел предвид комплексно събраните по делото доказателствени материали, анализирал ги е коректно, обективно и аргументирано, стриктно според действителния им смисъл и съдържание, без да допуска превратна интерпретация, да игнорира обвинителните доказателства или да пресилва значението на оправдателните. Аналитичната дейност на съда е осъществена съобразно изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 3 и ал. 5 от НПК.

Гореизложената фактическа обстановка проверяваният съд е намерил за несъмнено установена от събраните по делото доказателства и доказателствени средства: отчасти от показанията на свидетелите Е.Б.В., К.Д.Г., дадени пред съда / за втория- отчасти и от показанията му, приобщени по реда на чл. 281 НПК/, Р.А.В., Д.С.ов К., С. К., депозирани в хода на съдебното следствие, изцяло от показанията на св.Н.Г.П.. Критично са анализирани, съпоставени с изводимото от други доказателствени източници и отчасти кредитирани и обясненията на подсъдимия. Изцяло са били кредитирани приложените по делото писмени доказателства, както и заключенията на назначените, изготвени и приети в хода на съдебното следствие СМЕ и КСППЕ.

Направеният доказателствен анализ е подробен, доказателствената и аналитична дейност на съда е правилна и се споделя изцяло и от настоящия съдебен състав, при което не следва да се приповтаря.

При правилно възприетата фактическа установеност на извършеното не е налице нарушение и на материалния закон с признаването на подсъдимия за невинен по възведеното му обвинение. Не е доказано подс. К. да е осъществил от обективна и субективна страна съставомерните признаци на престъпление по чл. 290, ал. 1 НК, като на 13.02.2019 г. в гр. С., пред надлежен орган на властта - разследващ полицай при РУ на МВР гр. Стамболийски, по наказателно производство ДП № 341/ 2018 г. по описа на РУ на МВР гр. Стамболийски, като свидетел извън случаите на чл. 119 и чл. 121 от НПК, устно и съзнателно е потвърдил неистина, като е заявил, че не е ударил сина си, а че детето Д.е паднало, по стълбите, а именно: ...“в началото на месец май 2018 г. ... По едно време Д.влезе при нас горе и след малко

излезе някъде, обаче не е забелязал, че връзката на едната му обувка /сини маратонки с бели връзки/ е била развързана, и по стълбището което води за първия етаж се спъва на едно от стъпалата и пада. Аз по една време чух, че Д.извика силно и скочих и отидох да видя какво стана. Като отидох на стълбището видях, че Д. се превива от болка...“ .

Подсъдимият е годин субект на соченото престъпление. Изпълнителното деяние в конкретния случай се твърди от обвинението да е реализирано чрез действия- даване на устни показания пред разследващ полицай, със съзнателно потвърждаване на неистина. Показания със съдържание, идентично с обвинителната теза, изложена от прокурора в ОА, подсъдимият е депозирал и това е прието за несъмнено установено от първостепенния съд. Доказано е и несъответствието им с реално обективизираното от подсъдимия действие по повод телесното увреждане на св. Д.К.. В конкретния случай не е налице осъществен състав на престъпление по чл. 290 ал. 1 от НК и проверяваният съд убедително и ясно е изложил съображенията си, които настоящият съд споделя. Показанията на подс. К., дадени пред разследващия орган – свид. Г.относно обстоятелствата, свързани с причинената телесна увреда на свид. Д.К., имат отношение към предмета на доказване по делото - по наказателно производство ДП № 341/ 2018 г. по описа на РУ на МВР гр. Стамболийски, по което е бил разпитан като свидетел.

Правилен и споделяем изцяло е изводът на контролирания съд, че от анализа на събраните по делото доказателства, конкретно от показанията на свид. Г., се установява при провеждане на процесуално – следственото действие разпит на подс. К. в качеството му на свидетел да са нарушени основни негови процесуални права. Тези нарушения имат съществено значение за преценката дали извършеното от него е престъпно и наказуемо. Подс. К. е бил разпитан в качеството си на свидетел на 13.02.2019 г., при неразясняване на процесуалните му права и задължения, визирани в разпоредбите на чр. 119 – 122 НПК, в момент, в който същият вече е имал качеството на заподозряно лице. Подробни, ясни и поради това споделяеми са изводите на проверявания съд, основани на приложимата за случая практика на ВКС и ЕСПЧ относно допуснатото спрямо подсъдимия нарушение на правото му да не се самоуличава в извършването на престъпление, израз на установеното в чл. 6 от ЕКЗПЧ право на справедлив процес. В редица

решения на ЕСПЧ е обсъждано, че всяко лице обвинено в престъпление има правото да запази мълчание и да не дава показания срещу себе си (O'Halloran and Francis v. the United Kingdom; Funke v. France). Правото на запазване на мълчание и привилегията срещу самоинкриминиране са общопризнати международни стандарти, които залягат в основата на идеята за справедлив процес съгласно член 6 от КЗПЧОС. На 13.02.2019 г., при разпита като свидетел подсъдимият вече е имал качеството на заподозрян. Провеждането на разпит с подс. К. като свидетел е налагало да бъде съпроводено със стриктно спазване на процесуалните му права, включително с разясняване на правото му да не се самоуличава /чл. 121, ал. 1 НПК/, както и с правото му да се консултира с адвокат, ако смята, че с отговора на поставения въпрос се засягат правата му чл. 121 НПК. Лице, „обвинено в престъпление“ по смисъла на член 6 от КЗПЧОС, има право да бъде уведомено за своята привилегия срещу самоинкриминиране (Ibrahim and Others v. the United Kingdom). Лицата, които се разпитват в качеството им на заподозрени се ползват както с правото да не уличават сами себе си и да запазят мълчание, така и с правото да бъдат подпомагани от адвокат, когато бъдат разпитвани, т. е. когато срещу тях има „наказателно обвинение“ (Ibrahim and Others v. the United Kingdom). Правото да запази мълчание и привилегията срещу самоинкриминиране служат за защита на свободния избор на заподозрения дали да говори или да мълчи, когато бъде разпитван от полицията.

Аргументирано е изведено в протестираната присъда, че провеждането на процесуално- следствено действие разпит на свидетел с подс. К. от разследващия полицай – свид. Г. е било в нарушение на правилата, залегнали в НПК. Неразясняването на основното право на подс. К., свързано с привилегията да не уличава сам себе си, наред и с неразясняването на правото му да се възползва от адвокат в случай на необходимост, обуславят единствено възможния извод, че не може да се приеме подсъдимият да е извършил престъпление лъжесвидетелстване по смисъла на чл. 290, ал. 1 НК.

Невиновността на подс. К. правилно е обсъдена от първостепенния съд и като обусловена от чл. 292, ал. 1, т. 1 НК. Визираната норма урежда ненаказуемостта по чл. 290 от НК в случаите, в които „лицето, ако каже истината, би обвинило себе си в престъпление“. Ако подс. К. беше посочил действителната причина за възникването на телесните увреди на детето му, то

заявеното от него в тази насока би представлявало пряко самообвинение в извършването на престъпление по чл. 131 ал. 1 т. 4 вр. с чл. 130 ал. 1 от НК.

Следващо оправдаването на подсъдимия и в съответствие с императива на чл.190 от НПК е постановено направените по делото разноси да останат по сметка на Държавата.

С оглед на изложеното, Пловдивският окръжен съд намира, че възражението за доказаност на обвинението, отправено от депозиращия протеста прокурор, е неоснователно. При възприетата фактическа обстановка, съответна на доказателствата по делото, изводите на Пловдивския РС, че не са налице обективните и субективни признаци на престъплението по чл. 290 ал. 1 от НК, за което се води наказателното производство, са правилни и се споделят напълно и от настоящия съд.

Искането на същия прокурор (неподдържано от прокурора от въззивната прокуратура)- чрез отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на нова, осъдителна такава подсъдимият да бъде признат за виновен, не може да бъде удовлетворено.

Воден от горното и на осн. чл. 334 т. 6 вр. с чл. 338 от НПК, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда №76/07.04.2022 г. на Районен съд – Пловдив, V-ти наказателен състав, постановена по НОХД № 4696/2021г. по описа на същия съд.

Решението не подлежи на протест и обжалване.

Да се съобщи на страните за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____